

Hippocrates & Co

Vliegen

Mara Simons (pseudoniem),
basisarts.

beeld: Getty Images

Het verhaal van de hoogleraar interne geneeskunde die mijn afstudeerceremonie voorzat, zit nog vers in mijn geheugen. 'Vanaf nu draagt u als arts een niet te licht op te vatten verantwoordelijkheid, tegenover uw patiënten, de maatschappij, uw collega's en uzelf. U zult al uw kunde en kennis moeten inzetten om de beste zorg te blijven leveren aan uw patiënten. En vergeet niet dat de maatschappij over uw schouder meekijkt, bij alles wat u doet.' Deze woorden klinken door mijn hoofd als ik mijn veiligheidsriem vastklik en ik zie hoe de deur van het vliegtuig door een dame in groen mantelpakje gesloten wordt. We taxiën naar de startbaan en ik kijk even om me heen. Ziet iedereen er nog gezond uit? Wie heeft de grootste kans om straks op tien kilometer hoogte plotseling niet goed te worden? Ziek te worden, zo ziek, dat hij niet kan wachten tot we over een paar uur geland zijn? Iemand die onmiddellijk medische hulp nodig heeft van... eh... mij?

Naast me gaat – net op het moment dat ik intern juichend vaststel dat ik deze vijf uur durende vlucht niemand naast me zal hebben – een vrouw zitten die goeie kans maakt. Ze past nauwelijks in het stoeltje en haar forse rechterarm drukt zweterig tegen me aan.

Daarbij heeft ze een grote zonnehoed op, die ze om onduidelijke redenen de hele vliegreis op zal houden. Niet het meest gezonde type, stel ik vast als ik ook nog een pakje Marlboro uit haar tas zie steken. Maar ach, waarschijnlijk gaat het al jaren goed, waarom zou er

dan nu, precies nu, iets gebeuren?

Mijn eerste vliegreis nu ik officieel arts ben. Het voelt stompzinnig, maar de gedachte laat me niet meer helemaal los. Wat als...? Ben ik dan degene die...? Ik draai me om naar de rijen achter me. Misschien zit er wel gewoon een cardioloog in het vliegtuig, of een SEH-arts, of een chirurg, hoe dan ook, iemand met meer ervaring dan ik. We vertrekken. Ik word in mijn stoel gedrukt als we vaart maken en dan langzaam van de grond losraken.

In mijn derde jaar geneeskunde gebeurde het,

op weg naar een weekendje Istanbul. 'One of our passengers requires urgent medical assistance. If you are a medical professional, please come to our cabin crew.' Theoretische kennis over de citroenzuurcyclus plus twee lessen EHBO, dat was wat ik de passagier in nood kon bieden. Tot mijn grote opluchting stond er twee rijen verder een man op die met een air van 'dit heb ik vaker gedaan' een stewardess aan de mouw trok. Fijn. Achteraf bleek het mee te vallen. Geen noodlanding, patiënt kreeg een paracetamolletje en stapte twee uur later vrolijk het vliegtuig uit.

De vrouw naast me zit met een glaasje rode wijn naar een oude aflevering van Friends te kijken op het schermje in de stoel voor haar. Ze heeft geen idee van de rampscenario's die zich in mijn hoofd voltrekken, met haar in de hoofdrol. Dat is misschien maar beter ook. We landen een paar uur later. Er is niets gebeurd. De vrouw is ronkend en met een flinke alcoholfoetor in slaap gevallen, maar ze blijft in elk geval ademen. Geen hartmassages aan boord, geen mond-op-mondbeademing, zelfs geen paracetamol. Ik haal opgelucht adem. Nu over twee weken de terugreis nog.

**'U als arts draagt een
niet licht op te vatten
verantwoordelijkheid'**